

Cuvântul Vieții

Septembrie 2022

„Căci, deși sunt liber față de toți, m-am făcut sclavul tuturor ca să-i câștig pe cât mai mulți” (1Cor 9,19).

Cuvântul de viață din această lună este preluat din Prima Scrisoare a sfântului Paul către creștinii din Corint. El se află la Efes și prin aceste cuvinte încearcă să ofere o serie de răspunsuri la problemele apărute în comunitatea greacă din Corint, oraș cosmopolit și mare centru comercial, renumit pentru templul Afroditei dar și pentru corupția proverbială.

Destinatarii scrisorii se convertiseră cu câțiva ani mai devreme de la păgânism la credința creștină datorită predicării apostolului. Una dintre controversele care diviza comunitatea viza faptul de a putea mânca din carnea sacrificială idolilor în riturile păgâne. Subliniind libertatea pe care o avem în Cristos, Paul introduce o analiză amplă a modului în care trebuie să ne comportăm în fața unor alegeri și se concentrează în special pe conceptul de libertate.

„Căci, deși sunt liber față de toți, m-am făcut sclavul tuturor ca să-i câștig pe cât mai mulți”

Întrucât creștinii știu că „idolul nu este nimic pe lume și că nu este decât un singur Dumnezeu” (8,4), devine indiferent dacă să mănânci sau nu carne jertfită idolilor. Dar problema apare atunci când un creștin se găsește în prezența cuiva care nu posedă încă această conștiință, această cunoaștere a credinței și prin atitudinea sa poate deci scandaliza o conștiință slabă.

Când sunt în joc cunoașterea și iubirea, pentru Paul nu există îndoieli: ucenicul trebuie să aleagă iubirea chiar și renunțând la propria sa libertate, așa cum a făcut Cristos care s-a făcut în mod liber slujitor din iubire.

Atenția la fratele slab, la cel care are o conștiință fragilă și puțină cunoaștere a lucrurilor este fundamentală. Scopul este de a „câștiga”, în sensul de a face viața bună-frumoasă a Evangheliei să ajungă la un număr cât mai mare de oameni.

„Căci, deși sunt liber față de toți, m-am făcut sclavul tuturor ca să-i câștig pe cât mai mulți”

După cum scrie Chiara Lubich: „Dacă suntem încorporați în Cristos, dacă suntem El, a avea dezbinări, gânduri contradictorii, înseamnă a-L dezbină pe Cristos. [...] Dacă, [...] printre primii creștini ar fi existat pericolul de a rupe armonia, era sfătuit să renunțe la ideile proprii pentru a se menține caritatea. [...] Așa este și astăzi: deși suntem, uneori, convinși că un anumit mod de a gândi este cel mai bun, Domnul ne sugerează, pentru a salva caritatea cu toată lumea, că uneori este mai bine să cedăm ideile proprii, este mai bine ceea ce este mai puțin perfect în acord cu ceilalți, decât cel mai perfect în dezacord.

Iar această pliere mai degrabă decât rupere este una dintre caracteristicile, poate dureroasă, dar și cea mai eficientă și binecuvântată de Dumnezeu, care menține unitatea după gândul cel mai autentic al lui Cristos și, în consecință, știe să-i aprecieze valoarea¹.

„Căci, deși sunt liber față de toți, m-am făcut sclavul tuturor ca să-i câștig pe cât mai mulți”

Experiența cardinalului vietnamez François van Thuân, care a petrecut treisprezece ani în închisoare, dintre care nouă în totală

---

¹ C. Lubich, *L'arte di amare*, Città Nuova, Roma 2005, pp. 120-121.

izolare, mărturisește că atunci când iubirea este adevărată și dezinteresată, ea totuși trezește iubire ca răspuns. În timpul încarcerării lui a fost încredințat unui grup de cinci gardieni, dar conducătorii hotărâseră să-i înlocuiască la fiecare două săptămâni cu un alt grup pentru că erau „contaminați” de episcop. Până la urmă au decis să-i lase mereu pe aceiași altfel i-ar fi „contaminat” toți polițiștii din închisoare. Așa povestește el însuși: „La început gardienii nu vorbeau cu mine. Răspundeau doar da și nu. [...] Într-o noapte mi-a venit un gând: „Francisce, tu încă ești foarte bogat, ai iubirea lui Isus în inima ta; iubește-i așa cum te-a iubit Isus”. A doua zi am început să-i iubesc și mai mult, să-L iubesc pe Isus în ei, zâmbind, schimbând cu ei cuvinte amabile. [...] Încet-încet am devenit prieteni”². În închisoare, cu ajutorul temnicerilor săi, va crea crucea pectorală pe care o va purta până la moarte, simbol al prieteniei născute cu ei: bucăți de lemn și un lăntșor de fier.

Letizia Magri

---

² F.X. Nguyễn Văn Thuận, Testimoni della speranza, Città Nuova, Roma 2000, pp. 98. Născut în 1928 într-o familie catolic, moare la Roma în 2002. La 15 august 1975, la scurt timp după ce a fost numit arhiepiscop coadiutor de Saigon de către Papa Paul al VI-lea, a fost arestat de autoritățile vietnameze. Așa și-a început drumul tulbure, care a durat treisprezece ani, între cămine forțate, celule de izolare, lagăre de prizonieri și torturi de tot felul, în mod constant luminat de o speranță de nezdrcinat.

